

İvecen Bir Göç

— muhammed-meh · 07 Haziran 2010

Yalnızlığımın yazgısıdır bilirim
İvecen bir göç gibi
Gözlerinden geçer gibi geçtim
Hüznün rahle-i tedrisinden
Saatler ki her geçen anı alnından vurdu
Bir sonbahar akşamı biten
Hazin bir öyküdü bu

Bil ki zaman işte o an durdu

Bilmem kaç kervan, kaç iklim geçti
Gönlümdeki sahradan
Ne vuslat güldü yüzüme
Ne ölüm meleği beni seçti

Yalınayak yalpalayarak
Hazan'ın yalnızlığında
Yağmura hasret toprak gözyaşı ile ıslanırken
Dönüşsüz bir gidişti ümit yok artık yarında
Aplansız kan oturdu gözlerime
Kanadı kırık bir kuş gibi kaldım
Virane şehrin saçak altlarında

Alev alev yanarken fırak harında

Bilmem kaç kervan, kaç iklim geçti
Gönlümdeki sahradan
Ne vuslat güldü yüzüme
Ne ölüm meleği beni seçti

Beni derdest eyleyen
İliklerime işleyen bir hüzdür
Kırpiklerimden kaderime süzülen
En kalender haliyle
Uzamış sakallarım titreyen ellerim

Alnıma yazılan kederi anlatırken
Ey umudumu bitimsiz takvimlere bağlayan

Yalnız benim ardın sıra çocuk misali ağlayan

Muhammed Mehmet GÜL